

Kirketaarnet brændte, og da var der en Præst tilstede, som befalede, at der skulde lægges en Mængde Salm paa Gulvet i Kirken, for at Kloffen, naar den faldt ned, ikke skulde gaa i Stykker. Søndsynligvis har han ikke tænkt paa, at, naar brændende Stykker faldt ned i Salmen, vilde Kirken sikkert forgaa. Lignende, om ikke fuldt saa latterlige Befalinger som denne, hører man ofte udstede, idet Brandvæsenet ikke har en saadan fast og sikker Ordning, at kun de tør optræde som Befalingsmand, der have Ret dertil. Dette gjør, at der sker overmaade Meget, som ikke burde ske, at Skaden undertiden bliver betydelig større, end den behøver at være, og at det Hele bliver meget vilkaarligt og regelløst. Jeg ser derfor ikke, hvorledes man saa let kan komme til at omtale Brandvæsenets Slutningsforanstaltninger; thi dette tyder dog paa, at de ske efter Befaling af visse offentlige Autoriteter. Jeg tror, at Ordningen af selve Brandvæsenet paa Landet trænger meget haardere til en Reform, hvorved det kunde komme til at staa paa fastere og solidere Fødder, end det Lovforslag, vi nu ere i Færd med at behandle, trænger til at komme frem. Jeg skal derfor hævde den Tanke, at den, der vil have sin Eiendom beskyttet i Aldebrandstilfælde, bør søge at skaffe sig Beskyttelse ved at forsikre i de værende eller værdende Forsikringselskaber. Jeg tror, at det er et af de Tilfælde, hvori Staten gjør bedst i at lade Borgerne styre deres egne Sager; thi jeg er vis paa, at de kunne gjøre det allerbedst. Skulde jeg stemme for Noget i det foreliggende Lovforslag, maatte det være for at faae det indskrænket til Kjøbenhavn; men allerhøjest stemte jeg rigtignok helt imod det.

Albretsen: Jeg skal kun tillade mig et Par korte Bemærkninger og da først til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hindenburg). Hans Tanke var, saavidt jeg kunde forstaa, at den Skade, der foranlediges ved Slutnings- og Redningsforanstaltninger, ikke kan betragtes som Brandskade; men der staa dog tydelig i Lovforslaget, at netop den Skade „betragtes ogsaa i Kjøbenhavn som Brandskade“. Naar det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Dam) udtalte, at Lovgivningsmagten ikke godt kan give nogen Lov, som siger, at Assuranceelskaber skulle erstatte en saadan Skade, saa vil jeg gjerne indrømme, at det ikke er godt at give en saadan Lov; men det forekommer mig, og i saa Henseende kan jeg henholde mig til den ærede sidste Taler, at, efterhaanden som Modenheden er tagen til, og Udviklingen er gaaet frem, have Folk søgt mere og mere Trængsel til at slutte sig sammen i Foreninger for indbyrdes at betrygge hverandre mod Skade, og er der virkelig Trængsel tilstede til at blive betrygget mod diske Skader, saa tror jeg, at de, der have Interesse derfor, kunne møde paa

de respektive Generalforsamlinger og fremkomme med deres Forslag om at træffe Bestemmelser i vedkommende Selskabs Love, hvorved en saadan Skade kan erstattes. Skulde det da findes rigtigt og godt, saa vil det vistnok nyde Fremme og gaa sin jevne Gang ad den Vej, som jeg anbefaler som den bedste, uden at man indblander eller byrder den fælles Kommunekasse.

Jørgensen: Dette Lovforslag angaar Tilfælde, som kun undtagelsesvis forekomme, og netop deri, tror jeg, ligger en Vanfærlighed ved at opne Sagen paa anden Maade end ad Lovgivningsveien. Jeg maa sige, at, hvis der ikke allerede havde været lovgivet i dette Forhold, hvis der ikke allerede havde været givet en Lov for Byernes Vedkommende, kunde jeg meget godt tiltræde den Ansættelse, at Forholdets Ordning maa overlades til sig selv. Jeg tror ikke, at der er nogen stor Trængsel til Lovforanstaltninger i denne Retning, men skal jeg besvare det Spørgsmaal, hvor der er størst Trængsel, enten i Byerne eller paa Landet, saa svarer jeg: paa Landet. Hvad der her er Tale om, er at erstatte Skade paa Marker og haver, den paa diske vægende eller i samme nedlagte Afgrøder eller levende Hegn. Se vi nu hen til Forholdet i Byerne, saa have vi de ildfaste Bygninger, et godt Slutningsvæsen, et godt Politivæsen, i det Mindste bedre end paa Landet, og Omgivelseserne ere: Stenbro, brolagte Gaarde eller andre brolagte Pladser. Der er der i Reglen ikke Grund til at vente nogen særdeles Odelæggelse i den omtalte Retning. Paa Landet derimod stiller Forholdet sig ganske vist forskelligt. Ved enkelte Steder, som der er mange af, er der vel ikke nogen stor Fare; heller ikke er Faren stor, hvor der er Bygninger med store Gaardsrum; men i en sammenbygget Landsby, hvor Bygningerne have Straatag, maa det erkendes at vi for Tiden have de fleste og de mest omfattende Aldebrande. Ganske vist kan en Aldebrand ogsaa slaa ned i en By og antage et overordentligt stort Omfang, men det er dog forholdsvis sjældent, og sker det, saa er Ulykken i Almindelighed saa stor, at Godædigheden absolut maa træde til. Paa Landet ere Aldebrande, som odelægge en stor Del af en Landsby, ingenlunde ualmindelige og kunne, saalænge Bebyggelsesforholdene ere, som de ere, saa længe man bruger Straatage og Sammenbygning, ikke være ualmindelige. I saadanne Tilfælde kan den omhandlede Odelæggelse være en saadan, at det vilde blive ubilligt, om den Enkelte skulde bære den. Sfor, da Lovforslaget blev behandlet, blev det sagt, at Skaden kan afhjælpes ad Frivillighedens Vej, og jeg indrømmer, at dette kan ske; men det forekommer mig, at den Mand, som er trængende, er bedre stillet, naar han kan kræve Fyldestgjærelse ifølge en Lov, end naar han skal bede sine Medborgere om Hjælp eller skylde deres